

MISJONS-RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

NUMMER 11

1. JUNI 1938

10. ÅRGANG

På reise i Argentina.

Av Berger N. Johnsen.

Til «Misjons-Røsten»s lesere!

Vi har hatt besøk av professor Palavcino fra La Plata universitet. Han arbeidet med å samle opplysninger om indianerne for 3 av Argentinas nasjonale museer. Han fikk jo studere både Toba og Mattacco indianere her, men enda bad han mig om jeg vilde bli med ham til Chiriguan-indianerne. Han skulle betale alle utlegg til reisen og han vilde gjerne ha mig med. Etter litt overveielse fant jeg at det var et godt tilbud. Det var mange ting som det kunde være godt å bli bedre kjent med og se på feltet nord for oss også. Det blev jo å farte både på kryss og tvers og det kunde være både interessant og nyttig. — Hans hustru blev igjen her og vi reiste så med toget til Aguaray. Det var jo her oppe br. Grønvold tenkte å opta arbeidet. Vi reiste distriktet igjennem og fikk et godt overblikk over alt.

Vi besøkte først Turyunti, som er et riktig paradys for arkeologer, med alle de gamle skikker og sæder og meget vakkert arbeide av Chiriguan-indianerne. Dette distrikt ligger like nær Aguaray og vi gikk til fots dit. Det er tungvint, men den eneste måten å komme frem på. Hverken hest eller vogn kan komme frem her. Her lever Chiriguanerne som sine fedre levde, uforstyrret av sivilisasjonen. De begraver sine døde i hytter, men de var urenlige til å være av Guarani-stammen. Vi ferdes nesten samme vei som Grønvold engang reiste og som han skrev om, men vi drog enda lengere, helt op til Charipari. Her er nu en katolsk misjonsstasjon som er bygget på en høide ved floden. Det var avgjort av president Ivigoyen for lenge siden at de skulde dit.

Vi begynte i Caripari og gikk så hele Playa Ancha igjennem ned til Tobatirenda til fots. Her er det man-

ge Chiriguanere og rett ut for Tobatirenda ligger en evangelisk misjonsstasjon som Juan Rinton begynte i 1890-årene, og som det blev skrevet om i «Misjonæren» den gang. Det er bare to i hele Argentina. Vi besøkte ingen av dem denne gang da vi hadde liten tid. Det er mange Chiriguanere på de kanter og de fleste er vennlig stemt mot Francesianerne (de katolske misjonærene) for de får leve sitt frie liv og drikke så meget maisøl de bare vil. — Noen evangelisk innflytelse fant vi ikke denne gang, men om jeg får anledning siden vil jeg ta en tur dit. Det var så vakkert der og så meget bedre klima en her. Det er 600—700 meter over havet og disse fjellene synes likesom å gi liv og helse til slitne folk. Ja, en føler sig som i en ny verden.

Det er bare 20 norske mil ditt så en kjører op på dagen med bil, og det er ikke så værst veier heller. De er godt fremkommelige om det er bakke op og bakke ned.

Mulig kunne vi være til litt nytte der. Jeg synes det er leit å gå ivei med konkurranse, men fins det Chiriguanere som virkelig vil følge Jesus helt, skal vi forsøke å gi dem det fulle evangelium. Hvis vi skal begynne arbeidet blandt indianerne i Bolivia, så er vår gjennomgangsvei i disse trakter. Det er Stinyro-floden som rinner gjennem der og vår neste tur var langs denne flod, helt ned til Angostura. Fra dette sted hadde vi Mattaco-indianerne i vår misjon i Pilcomayo, så det var interessant å komme dit. Her er grensen mellom Mattacco- og Chiriguano-stammenes land. Det er ingen av disse stammer der nu, men her lever visstnok en del av Chane-stammen. De har samme sprog som Chiriguano-folket, men er av en helt annen stamme. Også dem kjente jeg endel til fra før.

De kom til Pilcomayo for å bytte til sig fisk for mais.

Palavcino lo godt flere ganger på denne reise og sa: «Med Don Berger med sig kan man ikke komme i den avkrok i Nord-Argentina uten han har kjente». Det kan godt være — men det var slitsomt mange ganger å ferdes tilfots der. Solen var varm og den eneste måte å gå på var å gå barbent i sanden ved flodbredden, ellers blev en ganske utkjørt.

Vi fikk se meget, men det kostet megen møie. Mulig det kan bli anledning å nå noen av dem med evangeliet med tiden. Håper iallefall at det ikke er min siste tur og at det går an å komme frem med bilen. Da slipper man å slite slik og kan ha bedre tid.

Jeg fant også høvdingen Avavi som Grønvold lovet å komme til. Han var blitt døpt og kristen og god katolikk nu. Han protesterte jo mot å få katolske misjonærer dengang og vilde ha evangeliske. Men en skjorte og et par benklær kan gjøre undere her. — Stakkars folk.

Embarcacion F. C. C. N. A.

1938.

Berger N. Johnsen.

— Sann storhet består i å leve således, at vi ved vårt liv gjør verden lykkeligere og bedre enn den var før.

En konges brud!

Fra boken: En konges brud.

Av Emil Gustavsson.
Oversatt fra svensk av O. A.

Åndens hensikt er å vinne våre hjerter for Jesus. Men hvor ofte han bløder gjennom vår troløshet.

Vi gråter uten selvoppgivelse. Og alt vårt strev å bli hellig strander mot bristende overgivelse.

De troløse bader Herrens alter med tårer men klager! Hvor er dommens Gud (Mal. 2.) De har tross mange hellige løfter, ennå aldri erfaret noen Åndens fornyelse, og jeg tror at de fleste frabad sig en dypere frelse, når det tveeggede sverdet skar til roten av deres liv. Nei, de har lettere for å gråte enn å overgi sig til Herren, og de nedlegger større omsorg på å beregne velsignelsen enn ansvaret av en hellig overgivelse.

Når de så ikke når sine lengsels mål: å bli velsignet, blir de til og med oprørske i sin ånd og sier: Forgivev er det å tjene Gud, og hvilken nytte er det, at vi holder hans bud og at vi går i sørgeklær for Herren Sebaots skyld?

Akk mennesket vil heller dø enn oppgi sig selv.

Man vil heller gi store løfter enn være tro i det lille. Man synes mer om sangene: Din jeg er! enn samfundet med Guds Lam på den bloddryppende veien. Hvor er de som synger: «Jesus jeg mitt kors vil bære, overgive alt og følge dig, fattig, naken, uten ære; du skal blive alt for mig?» De synger såsom Herrens folk på andre siden havet: Han er min Gud, og ham vil jeg ophøje, men turde aldri ha kjent noe dypere ansvar for det liv som de lever. Kristus har mange bekjennere men få efterfølgere.

Også du som la alt på Herrens alter vil bevare ditt liv og tjene Gud på selvvalgte veier. Broder hvorfor gjør du så? Mener du, at også den som lovet å være Herren tro, kan tjene ham med halv lydighet og kalle Sikems alter for Israels Guds alter? (1. Mos. 33: 20). Din Gud er Betels Gud, og alene der kan du finne ham (1. Mos. 35: 1). Betal ham dine løfter. Lik en brudgom som blir forlatt av sin trolovede klager Herren — og alene den som vet hvad det er at med smerte føde sjele, kan fatte litt av hvad denne klagen in-

nebær: Hvad skal jeg gjøre ved dig, Efraim? Hvad skal jeg gjøre ved dig Juda. Eders kjærlighet er jo som en morgensky og som duggen, der tidlig går bort (Hos. 6—4v. O, at de hadde samme nidkjerhet om samfundets lover som de jager efter dets velsignelser. «Men skriver jeg min lov tusin ganger,» sier Herren, «blev den dog aktet såsom noe fremmed.» (Hos 8: 12).

De gråter for å vinne Åndens gaver, men går bort til sine avguder. Hvor lenge skal de gråte? Jeg vet ikke. Kanskje hele livet. Den ulydige sønn kan ikke få nytte sin mors kjærlighet gjennom tårer uten gjenlydighet. Morkjærligheten forbyr henne å gjennom blødkattig opfostring styrke barnets onde anlegg, ti hennes mål er karakterens grunnleggelse; og derfor må barnet kjenne såvel hennes rettfærdige sinnelag som hennes forlatende kjærlighet. Om enn tårene strømmer ned. Om enn fremmed for sin mors hensikter, skal de allikevel en gang til sin glede forstå hvor høit hun elskede dem.

De skal med et barns hengivenhet omfatte henne, dess mer de komme under innflytelse av hennes vilje. Dette er hemmeligheten. Egenviljen må brytes. Han gir alt og begjærer alt. Ti han elsker dig som en mor sitt barn. Og I skulde forstå hverandre gjennom å eie hverandre. Tuktens endemål er delaktiggjørelsen av hans hellighet (Hebr. 12) Vi kjenner Gud gjennom hans eget vesen. (1. Kor. 2).

Men så lenge mennesket ikke har noe høiere mål enn å bli velsignet, kan det ikke være velsignet. For alene gjennom overlattelse til Herren kan vi bli delaktig av ham. Man må gi sitt eget liv til døden for å nyte av Guds liv, og eie Guds liv, det er mer enn Guds velsignelse. Og derefter lengter hans hjerte, som har gitt sig selv for oss. Å være ett med sitt folk, likesom en mor ikke gjerne kan gi noe mindre enn sig selv til sine barn. Brudgommen har noe høiere i beredskap til sin utvalgte enn liflige følelser eller hvad vi kaller velsignelse. Han vil gi henne kunnskapen om sin kjærlighet.

Min venn! Har du intet mer å gi ham som gav alt for dig — intet mer enn dine tårer? Har du som helt fra moders liv har vært hans mål, intet større begjær enn å bli velsignet? Om han så høit vurderer din

kjærlighet at han beder om ditt hjerte, hvorfor ikke nu gi dig selv til ham? O, knus ikke brudgommens hjerte med falske tårer som de egen-sindige barnet knuser sin mors siste forhåpninger. Syng ikke: Din jeg er! til du er skildt fra Gud. Ingen har makt over himlens porter gjennom å rope: Herre!

Kristen hvor er du?

Av et privatbrev fra Berger N. Johnsen

Kjære broder Iversen!

Fikk igår ditt brev med innlagt check på London. Ja, det er nok det heldigste å sende på den måten nu. Vi har fått noe mere for pund nu et par måneder, så det blev jo litt mere igjen for pengene som godt er. Hele siste år var kursen så lav at det blev forferdelig lite igjen. Gud har allikevel sørget så vel for oss til dags dato.

Her er så dyrt å leve. Vi lever i et distrikt som produserer så lite og alt som skal sendes hit kommer fra Buenos Aires. Frakten er ca. 12—13 kroner pr. hundre kilo. Dertil er det arabere som driver handel her og de er umulige i sin jobbing.

Vi er 5 personer i familien, alle så å si voksne og alle har nok å gjøre med møter, klinikkarbeide og mest i skolearbeidet. Det er ca. 100 som undervises daglig og vi skulde nok få like så mange til om vi bare rakk mere. Så har vi reparasjoner, nybygg m. m.

Vi må også ta noen turer til Chaco. Det kommer noen indianere derfra og stopper her en tid og reiser tilbake. Noen stopper her også for godt.

Indianerne er jo meget fattige, men de ofrer så godt de kan. Det blir jo bare små beløp, men de gjør det de kan. Jeg er glad for hvad jeg får og takker Gud. Har stått i tro til hans løfter og de har holdt til idag.

Det trenges dog mere til arbeidet nu. Det nye lokalet kostet penger. Det var litt av et vågestykke å gå iveri med så stort lokale, men det måtte til. Lokalet er 16 ganger 10 meter. Klimaet er vanskelig og 28 år i tropene tar på, men er glad over å få være her.

Embarcacion, 15. april 1938.
Broderhilsen.

Bergen N. Johnsen.

En gynn

10 år er
Nar man ta
og hvileløsh
pe rekker å
Og jeg b
da redaktø
med krav
— i anledn

— 10 å
mange år s
Jeg hus
hjemme i
regninger.
det trengt
grunnlag.
festet. —
bli mottat
eller form
det. — H

Det ble
hadde inte
ikke utret
verket

— En
det var sa
Bladet vo
plikteler
klarert, s
mørkt ut
motarbeid
hvert. Og
det: Vi sk
for motg
at strider
nåde har
lige gjern
idag.

Hver
sten ut t
hjørner.

og hjem
get sagt
mest mis
me, når
fra forsk
uten de
formidle
sjon, er
større re

Guds
rent ved
og hjem
ders stø
har hat
er ved
feltet bl
for de s
håp og

En ringe begynnelse. . . .

10 år er intet langt tidsrum. — Når man tar i betraktning tidens jag og hvileløshet flyr tiden så man neppe rekker å «følge med».

Og jeg blev mildest talt forbauset da redaktøren for M.-R. kommer med krav om noen linjer til bladet — i anledning 10 års milepelen!

— 10 år? Er det virkelig gått så mange år siden bladet så dagens lys?

Jeg husker det som igår, vi satt hjemme i stua og la planer og beregninger. Det var ikke tvil om at det trengtes et misjonsblad på fritt grunnlag. Det har tiden tilfulle stadfestet. — Men hvordan vilde det bli mottatt? Det stod ingen «store» eller formuende navn bak foretagedet. — *Heldigvis*, kan man si nu.

Det blev en troesgjerning — vi hadde intet å tape, men hvad kunde ikke utrettes, hvis Herren stadfestet verket

— En ringe begynnelse. . . . Ja, det var sant. Men år gikk efter år. Bladet vokste. De økonomiske forpliktelser ved utgivelsen blev alltid klarert, selv om det ofte kunde se mørkt ut. — Trykket fra de som motarbeidet bladet, gav sig efterhvert. Og jeg er glad for å kunne si det: Vi skylder Gud ikke minst takk for motgangens tider. Det lærte oss at striden er Herrens. Og ved *hans nåde* har bladet fått utføre sin gavnlige gjerning i Herrens tjeneste inntil idag.

Hver 14-dag flyver Misjons-Røsten ut til praktisk talt alle verdenshjørner. Med bud om misjonen ute og hjemme. Tror ikke det er for meget sagt at bladet er blitt et av de mest misjonspregede blad her hjemme, når det gjelder å bringe nyheter fra forskjellige misjonsmarker. Foruten de tusenvis av kroner som er formidlet til beste for den ytre misjon, er de åndelige verdier av langt større rekkevidde.

Guds ord har fått lyde purt og rent ved de mange medarbeidere ute og hjemme. Vekkerrøsten for alle tiders største gjerning — misjonen — har hatt en ren og klar tone. Mange er ved misjonærenes beretninger fra feltet blitt grepet av og har fått nød for de som lever der ute i mørke uten håp og uten Gud.

Når jeg ser tilbake er det med takk til Gud at *Han* aktet på den ringe begynnelse. *Av Herren er det skjedd og det er underlig for våre øine.*
Gud signe bladet og redaktøren i

tiden som ligger foran. — Gud som begynte gjerningen vil også fullføre den.

Broderligst
Arne J. Larsen.

Forkynn Ordet.

2. Tim. 4—2.

Av MIKAL KRISTIENSEN

Ordet, som det er forkynt oss av profetene og apostlene, er ikke ensidig, men allsidig. Det gir kraft til gjenfødelse, men er også nyttig til optuktelse. Ordet inneholder alt vi trenger til for å leve Gudslivet til Herrens ære. Det har evangelium for synderen; lære for den troende, tugt for den ulydige, vekkelse for den sovende og liv for den døde. Den hele skrift er innblest av Gud og nyttig til lærdom, til overbevisning, til rettledning, til optuktelse i rettferdighet. 2. Tim 3, 16.

Ingen har grepet hele ordets fylde. Vi forstår stykkevis og taler profetisk stykkevis (Kor. 13, 9). Av den grunn får vi ofte feil forkynnelse og da oppstår enkelte slagord, som ikke blir riktige.

Predik Kristus, så faller Ånden, sies det så ofte. Denne forståelse av ordet er helt ensidig. Vi kunne med like stor rett si: Hold 10 dages bønnemøte, så faller ånden.

Hvor ofte forkynnes ikke det samme som det Peter forkynte i Korneli hus (se Apgj. 10, 43) uten at ånden faller. Det er når karet er tomt og rensset ved blodet, at åndens olje fyller det. Det kan skje under ordets hørelse, i et bønnemøte som på pinsedag, eller ved håndspåleggelse, som ved Paulus i Efesus. (Apgj. 19, 6).

Den mette må bli hungrig og den rike fattig, før Gud gir og fyller. (Luk. 1, 52—53). Den fattige beder og den som beder får. Gud sier: «I har ikke fordi i ikke beder. Meget mere enn en far vil gi sitt barn brød, vil Gud gi den Hellig Ånd til dem som beder om det. Kornelius var en bedende mann, og som svar på bønn falt ånden over ham og hans hus, ved ordets forkynnelse. Vi kan ikke bygge en lære på et enkelt løsrevet skriftsted. Vi citerer så ofte: «Gud er den som virker i eder både å vilde og virke.» — Men skal vi få rette mening og forståelse av dette skriftord, må vi ta

med også formaningen som kommer foran og den lyder: «Arbeid ikke bare i mitt nærvær; men nu megget mere i mitt fravær, på eders frelse med frykt og beven, for Gud er den som virker». (Filip 2, 12—13).

Gud gir bonden jord, sedekorn, sol og regn, men Han vil intet høste om han ikke arbeider jorden og sår seden. Så også i det åndelige. Gud har gitt oss alt vi trenger til liv og guds frykt. Men vi må lyde Herren om velsignelsens regnskurer skal gjennombløte vårt hjertes aker. De gjenstridige bor i et tørt land. «Den lates sjel begjærer og får intet; men flittiges sjel næres rikelig» (Ordsp. 13, 4).

«Jeg fant ditt ord og jeg åt det og det var mig til mitt hjertes glede». (Jerm. 15, 16). Gud være takk! Vi kan si med salmisten: «Jeg gleder mig over ditt ord som en der finner stort bytte». (Salm. 119).

Utdrag av bladets regler.

Misjons-Røsten er et fritt misjonsorgan for de frie dømte misjonærer som er reist ut i tro til Gud og ikke står tilsluttet noen økonomisk forbund eller organisasjon.

Bladet eies av de frie dømte venner og bestyres av en ansvarlig tilsynskomite på 4 medlemmer, hvorav en av dem der direkte arbeider med bladet alltid er representert.

Eventuelt overskudd vil efter at alle utgifter er dekket og nødvendig driftskapital avsatt, tilfalle de frie dømte misjonærer, som regelmessig skriver i bladet. Bestyrelsen bestemmer hvordan midlene skal utdeles.

Bladets oppgave er å bringe nyheter og opplysninger fra misjonsfeltene og fra de forskjellige vennegrupper her hjemme. Dessuten oppbyggelig stoff, så langt plassen tillater.

Stridsspørsmål og personlig nedsettende skrivelser må ikke inntas.

Alle saker av betydning behandles av bestyrelsen.

Misjons-Røsten feirer 10-års jubileum

Et filbakeblikk --- Den som i første byrde

M. Støve, Volda.

Julius O. Lind, Moss.

Erling Syvertsen, Drammen.

Arne J. Larsen, Sarpsborg.

Stefan Trøber, Sarpsborg.

G. Iversen, Sarpsborg.

Vi presenterer her «Misjons-Røsten»s styre og de brødre som var med ved starten:

M. Støve, Volda

er godt kjent av de fleste av Misjons Røstens lesere. Han har vært misjonær i Afrika en tid og i mange år reist som predikant her hjemme. Han er også kjent som forfatter og har utgitt flere bøker og vært en flittig bidragsyder til flere kristelige blader. Han er en av de brødre som er med i de frie venners misjonsutvalg.

*

Julius O. Lind, Moss

er kjøpmann i det daglige liv, grosserer. I det kristelige arbeide har han deltatt i mange år og det er nesten ufattelig at han har klart alt. For å nevne endel: Han har virket som predikant i distriktene omkring Moss og har fått be til Gud med mange sjele og døpt mange. Blandt de mange han har døpt er også dette blads redaktørs bror og svigerinne, Br. Lind og hustrus hjem har alltid stått åpent for Guds folk. Han er en av eldstebrødrene i «Logen» og misjonskasserer for forsamlingen, kasserer for Helga Lundby og Torkild Rasmussen og formann i Kongomisjonen og Lappisk bibel-

misjon. Han er også med i det misjonsutvalg som de frie venner har.

*

Erling Syvertsen, Drammen

er bankkasserer og statsautorisert revisor. Han er kasserer for Kongomisjonen og er med i de frie venners misjonsutvalg.

*

Arne J. Larsen, Sarpsborg

er typograf og redaktør. Han var med ved bladets start. Er nu formann i Østfold krets av Blå Kors. Siden han overtok arbeidet i Blå Kors har han jo ikke noe større tid til å delta i bladets arbeide, men hjelper til med korrekturlesning av og til.

*

Stefan Trøber, Sarpsborg

er også typograf. Han har i mange år virket i ungdomsarbeidet og søndagsskolen. Utgir og redigerer barnebladet «Barnerøsten». Var også med i bladets start og enda han er meget optatt får han tid til å gi bidrag til «Røsten».

G. Iversen, Sarpsborg

virker som predikant, redigerer Misjons-Røsten og arbeider med bladets utgivelse. Kasserer for Berger N. Johnsen, Argentina.

Det er nu temmelig nøyaktig reaksjonen vår år siden arbeidet med «Misjons-Røsten» begynte. — Misjonsbladet «Misjonsbreve» som utkom i Oslo ledet over de og utgas av misjonær Dagmar Eng. At han alle strøm hadde måttet gå inn og de fikk mest de misjonærer hadde intet spesielt av arbeid sjonsorgan. Naturligvis inntok både m. Br. «Det gode Budskab» og «Misjonærpatt med ren» brever fra de frie misjonærer, get blad de men misjonsorgan i ordets rette be. vnet. tydning kan det ikke sies de var. At Oplaget g det lille misjonsbladet «Misjonsbreid og det sa ve» sluttet å utkomme vakte sorg om reaksjo hos mange og også hos undertegnede. Så fikk v de. Tanken om å få et nytt misjons. rbeidskonfli organ begynte å arbeide sig mere og iesten på å mere frem og tilslutt blev den til, men Gud virkelighet.

Siden har Det var klart at en enkelt person hvert år. Ikl alene ikke kunde klare arbeidet med stormskritt, redaksjonen og ekspedisjonen av et notere ti misjonsblad når man samtidig had. At bladet de sitt daglige arbeid å passe. Den første jeg henvendte mig til var br. for misjonsar nektes. Det Stefan Trøber. Han hadde da nett små beløp so sjonsarbeidet blev det be «Men tal med br. Arne J. Larsen», bladet skuld sa han, og på hjemveien fra «Mi betryggende sjonshuset» traff jeg Arne Larsen kunde bli p på gaten og spurte ham om han vil kende være de være med på å utgi et slikt mi Som tilsyns sjonsblad. Han var øieblikkelig enig Lind, Moss, og nevnte at flere var interessert i Syvertsen, D at et slikt blad kom igang. Blandt Sarpsborg. andre hadde misjonær Fjeld og fle Eventuelt re andre misjonærer vært begeistret misjonen. H for å få et slikt blad. Vi sendte så en er jo alt ukj skrivelse til de frie venners konfe den tro til C ranse, som holdtes i Drammen sam- hjelpe. me år, men den blev ikke engang I den før fremlagt.

Vil ikke komme mere inn på den gjort på fri tiden gikk v ne sak nu, men på grunn av de man bevilge et b ge opmuntringer vi fikk, både av forhold til a misjonærer og andre, bestemte vi oss denne konto til å utgi «Misjons-Røsten» fra nytt små. år 1929. Vi fikk en veldig motstand Ja, dette v og fra hold som vi minst hadde ven stillingen og tet, men Gud var med og i de år som Hvis jeg t har gått er vi blitt mere og mere me med et ø klar over at det var Gud som stod re som har bak det hele. vet det er n

Vi var naturligvis opmerksom på at det vilde bli vanskeligheter og de det dette: Be møtte også, flere og større enn man og gjør noe kunde tenkt. Det var vanskelig å få hjem. Om e det økonomiske til å klare sig og ny tinger ble uten offer, fra de som arbeidet med en gang. bladet hadde det aldri gått. Vi har he

Den som i den første tid fikk den største byrden av arbeidet med redaksjonen var br. Arne J. Larsen. Han var jo fagmann på området og jeg må her få gi uttrykk for min glede over den broderlighet og sympati han alltid viste. Undertegnede fikk mest den forretningsmessige side av arbeidet og korrespondansen m. m. Br. Trøber, som var meget optatt med søndagsskolen og sitt eget blad deltok også så langt han evnet.

Oplaget gikk fort op den første tid og det så glimrende ut. Men så kom reaksjonen og en hel del falt fra. Så fikk vi den 5 måneders lange arbeidskonflikt i 1931 og den holdt nesten på å ødelegge alt sammen for oss, men Gud hjalp oss igjennem.

Siden har bladets oplag øket for hvert år. Ikke har det gått med stormskritt, men hvert år har vi kunnet notere tilgang av nye lesere.

At bladet har vært til velsignelse for misjonsarbeidet, kan umulig fornektes. Det er heller ikke så ganske små beløp som er innkommet til misjonsarbeidet ved oprop osv. I 1932 blev det bestemt at utgivelsen av bladet skulde fortsettes på en mere betryggende måte, slik at det ikke kunde bli privatblad, men utelukkende være et organ for misjonen. Som tilsynskomite valgtes Jul. O. Lind, Moss, M. Støve, Volda, Erling Syvertsen, Drammen og G. Iversen, Sarpsborg.

Eventuelt overskudd vil tilfalle misjonen. Hvad fremtiden angår så er jo alt ukjent for oss, men vi har den tro til Gud at han fremdeles vil hjelpe.

I den første tid blev alt arbeide gjort på fritid og gratis. Eftersom tiden gikk viste det sig at vi måtte bevilge et beløp til arbeidslønn. I forhold til andre blades utgifter til denne konto har våre utlegg vært små.

Ja, dette var en liten oversikt over stillingen og arbeidet.

Hvis jeg tilslutt må få lov å komme med et ønske og en appell til dere som har fått bladet kjørt — jeg vet det er noen i hvert fall — så er det dette: Bed for «Misjons-Røsten» og gjør noe for å få den inn i flere hjem. Om enhver av dere sendte en ny tinger blev oplaget fordoblet med en gang.

Vi har hele tiden forsøkt å holde

bladet så fritt at det kan stå åpent for alle troende. Det kan naturligvis være dem som mener at det burde være noe snevrere grenser for hvem som skulde få anledning til å

skrive der, men tror nok den stillingen vi hittil har tatt, har vært den beste.

Med broderhilsen.

G. Iversen.

Misjonsfeltet i India.

Brev fra Svendbergs,

Kjære venner. I ham er vårt liv! Jeg ønsker å skrive og takke hver enkelt av dere alle for eders trofasthet, idet I har vært med mig med eders bønner i disse måneders hårde prøvelse på grunn av min kjære manns sykdom. Jeg ønsker også å takke hver enkelt for eders kjærlighets gaver som er ofret oss, endog dere ikke har fått noe personlig brev fra mig. Gud vet at mitt hjerte har vært fullt av takk og pris til ham for eders trofasthet.

Han vet hvem du er og du vet også selv hvem du er som har stått med oss. Da det er umulig for mig å skrive norsk håper jeg dere hver enkelt vil ta dette som et personlig brev.

Dere undres vel på om vi kommer hjem ivår eller ikke. Ennu har det ikke vært mulig å ta noen bestemmelse. Vi trodde det skulde bli mulig å reist sist i denne måned; men ser nu at det er umulig, da min kjære mann fremdeles er på hospitalet.

For vel to uker siden da jeg var i bønn, talte Gud til mig gjennom Jakobs ord i 1. Mos. 42, 36, hvor han sa: «Alle ting er i mot mig.» Jakob følte han var berøvet sine kjære sønner. Der var et dekke, så han kunde ikke se inn i fremtiden, han fattet ikke at alt dette, som brakte ham slik sorg og bedrøvelse var midlet til å åpne Gosens land for ham, for at han og hans familie skulde bli bevaret i hungersnøden. Vi ser fra Guds ord at han arbeider på underfulle måter. På den tiden Gud talte til mig gjennom disse ord følte jeg som alle ting var i mot mig. Min mann syk, ikke en dør syntes å være åpen for mig så jeg kunde gå inn og forandre omstendighetene, ikke istand til å være i direkte misjonstjeneste og mange andre ting syntes å være i mot mig. Men Gud så nådefult trøstet mitt hjerte og syntes å gi mig tålmodighet til å holde ut til den dag da han vil ta forhenget vekk og vi vil bli istand til å se at alt var til vårt beste. Det vil bringe oss i bedre

kjennskap til ham, føre oss inn i et rikere land. På grunn av ildprøven mere brukbar i hans tjeneste, og jeg vet han har mange andre ting beredt for oss. Bare han kan finne oss trofaste til å forbli i smelte-ovnen. Vi trenger derfor eders forbønner.

Kan vi tenke det kunde behage hans kjærlighetsfulle hjerte å gi oss et øieblikks smerte? O, nei! Han ser, tross korset nu, den store vinning, en evig herlighet hos Gud. Så han ventet med et våkent øie, med kjærlighet sikker og sterk, og hans gull fikk ikke mere smertefull hete, enn nødvendig for å rensse det helt.

To uker idag siden mottok jeg brev fra kjære Hans. Det første efter atten og en halv måned. Det er ganske umulig for mig å beskrive gleden og fryden som fyllte mitt hjerte. Hans brev var så godt og han spurte efter alle her i Karwi. Han sa han var meget bedre, men hadde under tiden svære smerter i hjertet. Han syntes det vilde være godt om der åpnet sig vei så vi kunde reise hjem. Sa videre at våre hjerter burde være fyllt med glede over at Gud vil ha så meget arbeide med oss, og at han selv hadde mange velsignede stunder med Gud. Han er ennu ikke helt helbredet, men jeg vet at han selv i sin time vil gjøre det. Hans løfter kan ikke svikte.

Bare disse få ord for å la dere høre fra oss. Våre hjerter og veier er åpne for Herren. Og vi ønsker hans vilje skal skje om vi ikke nu kan forstå alle «hvorfor» i vår nuværende stilling. Det synes som en tid da alt står stille i vårt liv. Men Herren formaner oss å være stille så vi kan være rede for den fremtidige reise og arbeide.

Igjen vil jeg be om eders forbønner og at Guds navn må bli æret ved min kjære manns fullkomne helbredelse og dere vil dele den store glede med oss når den store læge gjør det.

Gud velsigne eder.

Eders på grunn av Golgata seiren,
Mary Svendberg.

Den rike mann og Lasarus.

Luk. 16, 19—31.)

Guds nåde og fred hvile over dere! Det kommer vel ofte tanker for alle mennesker om hvordan det blir etter døden, for de troende og for de vantro. Mange har skrevet store bøker om dette og mange har satt pris på dem. Men i dette avsnitt har vår Herre Jesus Kristus, som er selve visdommens kilde og aldri har tatt feil, trukket sløret som skiller mellom oss og evigheten, litt tilside og vist oss hvad det foregår på den annen side. Først må vi komme ihu at vår Frelser ikke sier dette som en lignelse, som han ofte gjorde. Han sier her: «Det var et rikt menneske og det var en fattig, ved navn Lasarus». Vi må da gå ut fra at det var en virkelig begivenhet Jesus beretter om. Jesus ser alt som foregår, han har overblikk over både verdens barn og de som lever i hans samfund.

La oss kaste et kort overblikk på den rike manns liv. Det er ganske kort beskrevet: «Han kledte sig i purpur og kostbare linklær og levde hver dag i herlighet og glede». Hans navn nevnes ikke; for det stod ikke i livets bok. «Den ugudeliges navn skal råtne», sier Herren. Den rike mann trodde at det var nok til salighet at han var Abrahams sønn etter kjødet. Lasarus derimot hadde sitt navn skrevet i himmelen. Herren kjente ham som sin. Lasarus fikk erfare sannheten av apostelens ord: «Det bør oss å inngå i Guds rike gjennom mange trengsler».

Elskede medvandrere til evigheten: Du er enda på det brusende verdenshav hvor du omgis av mange farer, men Gud har lovet at hvis Jesus er din styrmann og Bibelen ditt kart og himmelen ditt mål, så vil det gå dig vel. Hold utkikk efter den innseiling hvorigjennom Lasarus kommer vel i havn. Om en liten stund har du en rikdom som langt overgår den rike manns. Han måtte flytte fra hele sin rikdom. Mens Lasarus flytter til sin rikdom, flytter den rike mann fra sin. Den rike mann flytter fra et godt dekket bord til hunger og tørst. Lasarus derimot flytter fra hunger og tørst til det rike faderbord i himmelen. Den rike mann flytter fra sin fine drakt av skarlaggen og fint tøy og våkner opp omgitt av flammer, Lasarus flyttet fra de

usle filler som omsluttet hans usle legeme til en skinnende himmeldrakt. Hvor salig det er å tenke på for den som har sin sjel frelst.

Om det så er en rik og ikke frelst blir han styrtet fra sin rike stilling og til dødsrikets dypeste avgrunn. Den fattige, men frelste, drar inn gjennom perleportene og inn i en strålende herlighet, hvor det er jubelsang og jubeltoner, like i Abrahams skjød.

Det er en grunnvoll som står fast og det var på denne grunnvoll Lasarus hadde bygget og den hvilte han trykt på til han av englehender blev båret hjem.

Det er fryktelig å høre at den rike mann har intet for evigheten, som hadde det så herlig i denne verden. Men slik er det også idag. La oss be for verden!

Med vennehilsen

Carl Brodin.

Opropene fra Nord-Norge

Det er ikke lenge mellom hver gang der forekommer et eller annet «oprop» fra oss heroppe.

Undertegnede ikke minst.

Det synes dog som ikke alt oppfattes like alvorlig.

Imidlertid er det ikke for å opta spalterum, vi skriver. Heller ikke for å utløse en viss trang dertil.

Saken er den at arbeidet her oppe er i sterk utvikling. Og vi ser store muligheter, dersom vi bare kunde benytte oss av de døre som ved Guds nåde er åpnet.

Kanskje kan det sies idag med større rett enn noensinne at Herrens ærinde har hast.

Jeg vet at misjonsfolket er presset. For ikke alle er interessert i misjonen, ikke engang alle troende. Det blir derfor kun noen få, som kommer til å bære dagens byrde og hete. Men også de får lønn og kun dem.

Det er dog ikke i ansvarsløshet vi skriker opp, Gud vet det. Nei det er det store behov som forekommer, og de muligheter som just derved ligger tilrettelagt. Ennu er Nord-Norge en stor, tung og vanskelig misjonsmark som bør ha våre interesser. Muligens kan den dagen komme at det klarer sig selv, men ennå ikke.

En ting til: Ikke alt som skrives om her oppe fra må støttes. — må ha rett å forlange at de broder som har virket her oppe hele liv må stå til troendes. Og med det må man rådføre sig ved eventuelle støttetiltak for Nord-Norge.

Eders medarbeider i vingården

Henrik Eilertsen.

65 år.

Fylte fru Lenore Johnsen, Brovik pr. Staubø, onsdag den 18.

Siden hun blev frelst, for noen tredve år siden, har alltid hennes vært opholdssted for de Herrens venner som har besøkt stedet. Søndagsskolen og arbeidet blandt barna i helhet har alltid hatt størst plass i hennes hjerte. Sammen med Gundelle Andersen som nu er hjemme hos Herren, har hun hver søndag ca. 30 år hatt søndagsskolen i hjem. Siden Gundelle døde har hennes søster Maren Andersen vært sammen med henne. Og mange er barna som har gått på søndagsskolen, som nu er voksne og frelste som takker Gud for hvad de lærte der på søndagsskolen. Det har gjennom årene siden hun begynte med søndagsskolen vært ikke så lite forskjellig stand fra forskjellige kanter, men Gud har vært med og velsignet arbeidet som er gjort i kjærlighet i Ham. Guds ord skal ikke vende tomt tilbake, men utføre hvad det har sendt det til. Må Herren rikke velsigne dagen og årene fremover med nåde og kraft til fortsatt å gjøre med i den store gjerning hun fått: å vinne barna for Kristus.

E. M.

Dessverre kom dette for sent til komme med i forrige nummer.

Red.

Stevnet i Ski.

Som det er sett av annonsen «Misjonsrøsten» har forsamlingen på Betel i Ski sitt årlige stevne søndag den 12. juni. Også i år har fått leiet det vakre lokalet «Menighetshuset». Stevnene har vært meget godt besøkt og rikt velsignet av Gud hvert år før og vi tror ikke det vil bli mindre i år. Av predikanter står M. K. Kleppe, A. Andersen, E. Falck og E. Thoresen.

Så ønsker vi enhver hjertelig velkommen til vårt stevne den 12. juni For forsamlingen

SPRED

fra Arenda

Søndag den

med vennene i

er å ha virket

n halv måned

Alltid likt mig

Betania under

g denne gang i

ss mange her

Det var åpent

len; vennene

rd. Det er alt

skal være avgj

personlig unde

ådebesøk fra

let kommer n

holder ut. De

for at det kan

vakkre lokalet i

fremme Herrens

vår ellers helt

rganisasjoner.

ning, men ikke

ke ønsker sitt

blir likefullt r

re, og har re

ørende menig

jertet ønsket

Larsen er

eldste. Han er

arbeide sam

Det var trist

gjorde sitt be

det godt. Gu

opstandelsen

Mitt ønske

evangelium

sig vei på di

Prøvelsen

SPREDTE FELTER

Fra Arendal.

Søndag den 8. mai tok jeg farvel med vennene i Betania, Arendal, efter å ha virket blandt dem i to og en halv måned i ett trekk. Jeg har alltid likt mig godt blandt vennene i Betania under tidligere besøk der, og denne gang ikke mindre. Gud gav oss mange herlige møter sammen. Det var åpent og lett å tale hele tiddagen; vennene elsker nemlig Guds ord. Det er alt for dem og de vil det skal være avgjørende i alle ting. — Personlig under jeg disse venner et nådebesøk fra Gud med vekkelse og det kommer nok om de ved troen holder ut. Det er gode muligheter for at det kan bli noe, og med det svake lokalet ligger alt godt an for fremme Herrens sak. Forsamlingen står ellers helt fritt utenfor alle organisasjoner. Den bruker innskrivning, men ikke tvungen. De som ikke ønsker sitt navn i protokollen, blir likefullt regnet med som de angjennende, og har rett til å delta i alt vedrørende menigheten, når de ellers av mothjertet ønsker å slutte sig til. Lars J. Larsen er menighetens ledende medlem. Han er en god mann og grei i arbeide sammen med. Under mitt besøk i Arendal hadde jeg mitt herad Haberge hos Torgeir Møra og hustru. Det var trist å skilles med disse mine gode venterfolk, som hele tiden tå vaggjorde sitt beste for at jeg skulde ha et godt. Gud skal lønne dem på oppstandelsens morgen.

Samtidig som jeg virket i Arendal hadde jeg Eydehavn som utpost. Det er en god venneflokk der på Ebenezer. Gunnar Krøgenes står som leder for vennene, og det er en broder som både de og vi predikantter takker Gud for. Hos John Henriksen og hustru overnattet jeg. Det er en stor glede å få besøke deres hjem, hvor man så helt ut kan få nytte godt, både for det åndelige og timelige. Gud gav også mange gode møter på Eydehavn og enkelte sjeler fikk vi se boie sig for Gud.

Mitt ønske til Gud er at det frivillige evangelium enn mere må få bryte sig vei på disse trakter av Sørlandet. Prøvelsene har gått hårdt over ven-

neflokkene og de har tilsynelatende gått nedover, men vi tror det er en beredelse til en større seir. Opgangstiden er nok ikke langt unda.

Ski den 16. mai 1938.
Ruben Dammen.
*

Fra Honningsvåg.

Vi leser i Misjons-Røsten beretninger fra mange steder i vårt land og fra de lengst bortliggende land; men her fra Finnmark er det svært lenge mellom hver gang det står noe, da særlig herfra Honningsvåg. Vil da sende noen ord til «Røsten» så utenverdenen kan se at her er enda liv. Vi er noen få av de foraktede mennesker, utskudd i verdens øine. Vi er dessverre ikke mange, men det står jo at Herren teller folkene.

Det har lenge vært et savn blandt oss her oppe at vi ikke har eget lokale å holde våre møter i. Det er mange hus her på stedet som er opført til å benyttes til Guds saks fremme. Enda de fleste av disse hus står ubenyttet lange tider av året får vi ikke leie dem.

Vi har derfor overveiet denne sak og tatt den beslutning å forsøke å få bygget oss et lokale. Det første offer til lokalet blev optatt på møte hos eldstebroder J. Larsen søndag 27. februar. Gud velsignet oss og offeret blev kr. 21.00. På dette møte blev undertegnede valgt til kasserer for hussaken. Vi har regelmessig offeroptagelse hver 14. dag og vi regner med, at efter 3 års tørke skal det komme en stor vannflom og da skal vår tørre bekk fylles med vann; men det vilde bli en stor glede i våre hjerter om vår «tørre bekk» kunde fylles før den tid.

Vil samtidig henstille til alle Guds folk å være oss behjelpelig i dette vårt arbeide for lokale. Du som blir minnet om å yde et offer, drøi ikke, men send det. Vi tar mot de store bidrag og «enkens skjerv» og for hvert beløp vil det bli kvittert for i Misjons-Røsten.

Vi takker også Gud for de kjære vidner som har besøkt oss i vintrens løp. Vi har hatt besøk av søstrene Astrid Schie, Ingrid Ødegård og str. Dorthea Klem. Brødrene Oskar Gamst, H. Eilertsen og Kristian Skipperud og str. Skipperud. De har alle av Guds store nåde båret frem det velsignede budskap til oss, som har velsignet våre hjerter. Søster Klem hadde liten tid da hun

måtte hjem til Børselv og ta fatt på våronna. Vil hermed slutte med en hilsen til alle Guds folk, både kjente og ukjente. La oss huske Herrens ord til Paulus: «Frykt ikke, men tal og ti ikke». La oss komme hverandre i hu i våre bønner.

Honningsvåg, 16. mai 1938.
Hågen Hanssen.
*

På farten.

MJØNDALEN

Det var tanken bare å vært i Mjøndalen et par møter og så reist til Gol i Hallingdal, men så blev det vel 14 dager der. Vi hadde møter tirsdag, torsdag, lørdag og søndag første uken. Andre uken hadde vi møter de samme dager og også fredag. Br. Enok Wangberg deltok på lørdag og fortalte litt om samefolkets daglige liv og litt om deres religiøse liv.

Det var ganske interessant og for de fleste nok helt ukjent. Han reiser nu og samler midler til arbeidet der nord. Herren velsigne ham.

Stanset i Mjøndalen til over 17. mai og måtte så hjem en tur for å arbeide med «Røsten».

Fikk også delta i et misjonsmøte i Knofsgt., Drammen og et møte på «Berøa», Lierstranden.

G. I.

*

Fra Storsteinnes i Balsfjord.

Som det vil sees av annonsen i bladet innbyr forsamlingen på «Betel» til stevne søndag den 10. juli.

Vi håper at det må bli mange som finner veien til oss da.

Ved Guds nåde lever vi vel, og Gud velsigner våre møter og sammenkomster om Jesu navn.

Vi har, efter jeg kom hjem fra Finnmark, hatt riktig gode møter.

Siste uke har vi hatt besøk av brødrene Gamst og Fossmo.

Herren gav våre brødre stor nåde. Vi takker Gud for besøket.

Så være da stevnet anbefalt på det beste.

Og velkommen i Jesu velsignede navn.

Henrik Eilertsen.
*

Sarpsborg.

Br. og str. Fjeld har virket i Misjonshuset en liten tid og stanset til stevnet i Moss begynner. Som den helhjertede og varme forkynner br. Fjeld er samler han alltid bra med

folk i Saffsborg. Han og hustru har utført et godt arbeide i China og er anerkjente som trofaste og dyktige misjonærer.

Fra redaksjonen.

Vi hadde tenkt å utgi et større hefte til pinsen, men grunnet økonomien og forliten tid blir det bare med dette. Det er et lite tilbakeblikk og en minnelse om Guds trofasthet gjennom 10 år som er hovedsaken med dette spesielle nr.

Hjertelig takk til misjonærene, abonnentene, kommisjonærene og alle som har hjulpet oss. La oss fortsette i tro og tillid til Gud.

Annonser som skal inntas i juli må være innsendt til førstk. nr., 15. juli da neste nr. ikke kommer ut før 1. juli. Vi vil i år, i likhet med forrige år, innskrenke et nr. til fordel for vinterheftet.

Vi har sendt ut regninger til flere som står tilrest for lengere tid en 1937. En del har allerede sendt beløpet og vi venter på dere alle.

EKKO FRA DET HVITE LAND
Som vi nevnte ifjor blev det påbegynt et nytt blad med ovenstående navn. Etter en tids forløp viste det sig at bladet var litt for stort og oversteg den økonomiske bæreevne. Nu er imidlertid midler sikret så at bladet kan utkomme igjen, riktignok i noe mindre format.

RETTELSE
I stk. Israels tolv stammer i forrige nr. var det en del feil. Det står: Det jødiske år 5698 slutter 25. august 1938. Skal være: 25. september 1938. Det står videre: Disse vel en og en halv million jøder er Israels tolv stammer. Skal være: Femten og en halv million.

Forbønn ønskes.
En troende søster har halskatarr som ikke vil gi sig og ønsker Herrens hjelp og styrke til sitt legeme. Alt er mulig for den som tror.

En søster har dårlig fordøielse og nervøse engstelser og trenger Herrens hjelp og utfrielse. Gud hører bønn.

En gammel mann, nær 90 år og bor alene, er meget plaget av gikt og

Forlang alltid APOLLO SKOKREM

Denne olje-voks skokrem er fremstillet av de fineste råstoffer og gir en sikker og holdbar glans.

NORSK FABRIKAT

FLOSS

er navnet på den ideelle ovensværte, som gir ovenn den rette glans og krever minst arbeide. Norsk fabrikkat.

annen svakhet. Han er ikke frelst, men påvirket av Gud.

Han har en sønn som ikke er frelst og en annen sønn på tuberkulosehjem. Begge har familie som er i nød.

Hvilehjemmet «FREDLY»

Åpent hele året. Sted for troende venner. Mottar på sykekassen.

Telefon Vestre Gran nr. 9 I.

Evangl. Ruth Hansen, Vestre Gran, Hadeland.

Troende venner!

Besøk BANK-KAFEEN (Trygve Gabrielsen)

Pløens gt. 2 b II, ved Youngstorvet, Oslo.

God middag. Kaffe og smørbrød.

Stevne.

Vennene på «Betel», Storsteinnes Balsfjord, innbyr til stevne søndag den 10. juli.

Stevnet begynner lørdag kl. 20.

Innmeldelse til undertegnede. Henrik Eilertsen.

Svelvik.

Stevne avholdes på «Karmel» søndag 10. juli, hvortil venner innbydes. August Andersen fra Rygge deltar.

For forsamlingen på «Karmel» Anton Dyve.

Vennestevne

holdes i Eben-Ezer, Askim, den 18. juni kl. 8. Den 19. juni møter kl. 10.30, 3 og 6.

Hjertelig velkommen.

For vennene Peder Dahl.

Vestre Gran.

Vennestevne på Fjordvang søndag 3. juli. Alle velkommen.

Lars Falang

BETHEL, SKI

har vennestevne på Menighetsshuset den 12. juni. Møter kl. 11, 3 og 6. Velkommen i Jesu navn!

Vennene

Vennestevne

avholdes på Klippen Saltnes, søndag den 3. juli. Talere: E. Sørensen Ernst Falck med flere tilreisende brødre. Møtene begynner kl. 11 og 6. Niste, kopp og mugge med Kaffe, melk etc. fåes kjøpt på stedet. Velkommen i Jesu navn.

For vennene

Lars Lervik

STEVNE

avholdes søndag 26. juni på Åshøvedhus, Hurum. Møtetid kl. 10.30 kl. 3.30 og 6 em.

Tale av: Evangelistene R. Dalsen og E. Sørensen.

Velkomstmøte lørdag aften kl. 8. Alle velkommen i Jesu navn.

For vennene

Hjalmar Sørli

STEVNE

Vennekretsen Eidsvoll avholder stevne i lokale «Arken» ved Råhøgveien i Eidsvoll lørdag 25. og søndag 26. juni. Velkomstmøte lørdag kl. 8. Søndag form. møte kl. 11. Dagsmat kl. 3. Møte kl. 5. Mat og drikke medtas. Kaffe og melk på stedet.

Flere evangelister deltar. Alle velkommen.

For vennene

Ludv. Furulund, Dal st.

STEVNE

Med Guds vilje avholdes stevne og innvielse av det nye bedehuset i Kistrand søndag 24. juli. Begynner lørdag aften.

Alle velkommen i Jesu navn.

K. Skipperud.

Tilleie.

Et værelse og kjøkken med egen inngang tilleie for liten troende familie i sommertiden.

Henvendelse

Harald Bysveen, postadresse: Ilseng st.

«Glommen»s trykkeri, Sarpsborg 1938.